

Arrest

nr. 148 648 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2011 werd de verzoekende partij erkend door de heer D.D, van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 september 2012 diende de moeder van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2013 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de moeder van de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 121 324 van 24 maart 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de moeder van de verzoekende partij.

Inmiddels, op 28 juni 2013 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij.

Op 29 september 2013 diende de moeder van de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2013 diende de moeder van de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwante in de opgaande lijn.

Op 13 maart 2014 weigerde de burgemeester van Destelbergen het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, om reden dat de moeder van de verzoekende partij nagelaten had de nodige documenten over te maken binnen de gestelde termijn. Tegen deze beslissing diende de moeder van de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 129 324 van 15 september 2014 werd het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 14 juli 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op diezelfde dag diende de moeder van de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwante in de opgaande lijn.

Op 12 januari 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 14/07/2014 werd ingediend voor: Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op dd. 14/07/2014 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§ 2,4° van het KB van 08.10.1981). Tot staving van de aanvraag werden een aantal documenten voorgelegd, waaronder: een kopie van het Nederlands paspoort (minderjarige) en geboorteakte, een kopie van het paspoort van de moeder, een schriftelijke tussenkomst van advocatenkantoor V, drie loonfiches van de vader DD (periode tussen 16/06-07/09/2014), een tenlasteneming ondertekend door de vader, een attest van verzekeraarbaarheid (Liberale mutualiteit - moeder en kind).

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2,4° te kunnen genieten.

Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook

de gezinslast. Op basis van de aangeleverde loonfiches van de vader en echtgenoot (DD) kan er afgeleid worden dat hij een economische activiteit uitoefent in Nederland en hieruit een inkomen verwerft. Louter op voorleggen van de loonstroken en tenlasteneming kan niet worden afgeleid in welke mate of voor welk aandeel de betrokkenen hierover kunnen beschikken. Zo ontbreekt elk bewijs over het beschikbare aandeel.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat zij over voldoende bestaansmiddelen kunnen beschikken. Bovendien ontbreekt elk toekomstperspectief betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen gezien het eigenlijke arbeidscontract ontbreekt. Nergens uit het dossier kan blijken dat de moeder over andere bestaansmiddelen kan beschikken om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn is geen optie. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw ANR (NN: xxx) het bevel te geven om de genaamde DR, geboren te Gent, op (...) 2010, van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.”

Op diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna verkort het IVRK) en van het hoger belang van het kind.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is in het belang van het kind van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van zijn moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en haar kind in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

Daargelaten de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van het IVRK directe werking hebben, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aanvoert dat het in het belang is van het kind om het gezin veilig te stellen en dat het kind het recht heeft om te leven met beide ouders of in het geval van een scheiding om omgang te hebben met beide ouders.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind erkend werd door de vader van Nederlandse nationaliteit doch dat de vader van het kind nooit heeft samengewoond met de moeder en het kind. Verder blijkt ook niet dat er een omgangsrecht is tussen vader en kind. In het administratief dossier zit wel een overeenkomst van omgangsrecht maar deze werd nooit ondertekend door de betrokken partijen, zodat deze niet-getekende overeenkomst geen enkele waarde heeft. In het administratief dossier zit enkel een stuk waaruit blijkt dat de vader stelt dat hij zijn financiële verantwoordelijkheid wenst op te nemen en in die zin wenst in te staan voor alle kosten van de verzoekende partij. Aldus is de Raad van oordeel dat het gezin waarover de verzoekende partij spreekt

bestaat uit de moeder en het kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de moeder als het kind het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat het gezin niet veilig zal worden gesteld of dat het kind gescheiden zal worden van de ouder met wie het een gezin vormt. Bovendien kan de vader van het kind zijn financiële verantwoordelijkheid blijven dragen voor moeder en kind ook al verblijven ze niet meer op het Belgisch grondgebied, temeer de vader van het kind nu ook al niet in België verblijft.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet voldoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Volgens verweerder ontbreekt elk bewijs over het beschikbare aandeel.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen de gevraagde stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat verzoekster opmerkt dat zij loonfiches en verklaring tenlastelegging van de heer DD heeft neergelegd.

Dat uit deze stukken voldoende blijkt dat verzoekster en haar kind wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken overeenkomstig art. 40§2, 2° Vw. en geenszins in België afhankelijk zijn van enig sociaal bijstandstelsel.

Dat derhalve verzoeksters kind wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van art. 40§2, 2° Vw.

Dat immers in de verbintenis tot tenlasteneming dd. 13.10.2014 uitdrukkelijk door de heer DD wordt gesteld dat hij voor onbepaalde tijd de gezondheidszorgen, het verblijf en de repatriëring van verzoekster en haar kind ten laste neemt.

Uit de loonfiches kon verweerder bovendien probleemloos afleiden dat de heer DD sedert 1.05.2012 in dienst is bij D. Transport B.V., gevestigd te JB VELSERBROEK, (...), en dus wel degelijk over voldoende, stabiele en vaste inkomsten beschikt.

Dat derhalve verweerder geenszins op een afdoende manier de door verzoeksters neergelegde stukken heeft weerlegd waardoor er sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.”

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen voldoende onderzoek is verricht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij wel degelijk een doorgedreven onderzoek heeft verricht naar de door de verzoekende partij neergelegde stukken.

In zoverre de verzoekende partij meent dat zij diende gehoord te worden door de verzoekende partij kan zij niet worden gevolgd. In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf ingediend en werd haar de mogelijkheid geboden om alle nuttige gegevens aan te brengen. Diengaangende verduidelijkt de verzoekende partij geenszins welke gegevens zij nog bijkomend zou willen aanbrengen of welke verduidelijkingen zij zou kunnen bieden die een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing. Zij verwijst opnieuw naar de door haar neergelegde stukken en naar de vermeldingen van deze stukken. Met dit betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht of de rechten van verdediging aannemelijk.

Uit haar uiteenzetting blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van het bestuur. Zij stelt dat uit de stukken blijkt dat zij niet ten laste is van het sociaal bijstandstelsel en dat in de tenlasteneming duidelijk

wordt aangegeven dat dit voor onbepaalde tijd is. Zij meent bovendien dat uit de loonfiches blijkt dat de inkomsten voldoende en stabiel zijn.

Hiermee gaat de verzoekende partij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld *“louter op voorleggen van de loonstroken en tenlasteneming (...) kan niet worden afgeleid in welke mate of voor welk aandeel de betrokkenen hierover kunnen beschikken. Zo ontbreekt elk bewijs van beschikbaar deel. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Bovendien ontbreekt elk toekomstperspectief betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen gezien het eigenlijke arbeidscontract ontbreekt. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder over andere bestaansmiddelen kan beschikken om in het levensonderhoud te voorzien. Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn is geen optie”*. De verzoekende partij laat deze motivering geheel onbesproken. Terecht stelt de verwerende partij dat uit de voorliggende stukken niet blijkt over welk deel de verzoekende partij kan beschikken. Er kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij op heden niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel, doch zoals de verwerende partij ook vaststelt, ontbreekt elk toekomstperspectief nu er geen arbeidsovereenkomst voorligt en dit terwijl artikel 40 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de aanvrager voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te “voorkomen” dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De vermelding in de tenlasteneming dat dit voor onbepaalde tijd is, doet hier geen afbreuk aan. Dit is een loutere verklaring die niet kan geverifieerd worden aan de hand van de voorliggende stukken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters kind en gezinsleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

De verzoekende partij kan in casu niet dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2003/86/EG dat betrekking heeft op gezinshereniging met een onderdaan van een derde land die wettig in de lidstaat verblijft, nu het kind een aanvraag heeft ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Van gezinshereniging is in casu geen sprake.

Wat betreft het hoorrecht toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij het opwerpen van een schending van het hoorrecht nu zij zich enkel tot een theoretisch betoog beperkt en geenszins in concreto weergeeft welke elementen zij zou hebben aangebracht die nog niet aan de verwerende partij bekend waren en die van invloed zouden kunnen zijn ten aanzien van de bestreden beslissing.

Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw ANR (NN: xxx) het bevel te geven om de genaamde DR, geboren te Gent, op (...)2010, van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.”*

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU